

SZENTJÁNOSI CSABA

Attika¹

Jóna Dávid költőbarátom versére

„Attika”, ahogy barátom
írta a PALÓCFÖLDBEN,
igen, az a bizonyos József –
akinek Mária volt a vers,
Jézus az ihlető,
ez a gyönyörű költő-fej,
ország-fej,
halállal megmetszett életéből...
versfája újból és újból kinő.

Attika, akihez hozzátartozunk,
aki versapánk, szótestvérünk,
egy fogalom, egy ikon
irodalom-templomunk falán,
az ő szegénységét, érzékenységét,
szenvédését, szenvedélyét
adhatta át a költészetben Édesanyám.

Költőbarátom, aki verset írtál róla,
elmorzsolta a sínek mellett levő
apró kövek rózsafüzéreit sorban,
„igaz nem igaz”, Attika, kaparásszuk nyaraidat,
mint a kutyák, ahol csönded felett,
már örök hó van.

Nem a vonat, nem a vonat, nem a vonat...
mert a vonat sínre teszi az életünk,
a vagonnyi bánat, költő súly – hogy enyhüljenek –
az Operenciákon túlra jönnek velünk...

¹ Jóna Dávid: Attikám című versére (megjelent a Palócföld 2019/1. számában)